

Apus cu puf de pădădie

Carmen

Când sufletul se-așează, pe-nserat,
În iarba fragedă și stă culcat,
Admiră soarele ce în splendoare
Te strânge-n raze cu o-mbrățișare!

Prin verdele cel crud și luminat
Planete transparente-n puf sedat
Stau suspendate-n tije lungi și moi...
Cu gândul parcă vrei să le îndoi!

Nici vântul nu se-ncumetă să sufle
Căci are misiunea ca să umfle
Cu puf, în raze calde de lumină,
Un colț uitat din mica ta grădină!

Cu sufletul prin puf de pădădie
Și gânduri ce pe frunte îți adie
Apusul și lumina din planete
Îți faci din iarbă crudă verde plete!

Cu vântu-n mare taină te-nțelegi
Să sufli pădădia și s-alergi
Prin iarba fragedă de lună mai
Căci suflet de copil încă mai ai!

În zborul printre razele de soare
O umbreluță-puf parcă tresare:
"E plin de pădădie în grădină
Iar sufletu-n apus e cu Lumină!"